

KOVÁSZ Tábor a Regea Alapítvány szervezésében  
Erdőtelek, 2016. 10. 10-től 15-ig

Van az úgy, hogy az ember elbizonytalanodik. Van úgy, hogy már majdnem feladja. Jön az érzelmi hullámvasút, és jönnek az Ész okos kérdései....”Biztos, hogy van értelme megrendezni ezt a tábort? Ilyen kevés jelentkezővel? Megéri az a rengeteg befektetett munka és energia? Pénzről nem is beszélve, ami nincs...” Ilyesmiket súg az Ész, mert folyton mérlegel és ezzel egész biztosan elveszi a lelkesedést... Szerencsére „azért vannak a jóbarátok, hogy a rég elveszett álmod visszahozzák”, ezt a Táborlakók nagyon jól tudják...

(Mert Emese nem tudott eljönni a Táborba, de felhívott minket telefonon, és elénekelt nekünk egy dalt, olyan gyönyörűen és szívvel-lélekkel, ahogy csak ő tud énekelni...A csapat pedig válaszul közösen elénekelt neki a fent említett csodaszép Máté Péter-számot...)

És valóban, úgy döntöttünk, hogy legyen Tábor, mert kell, mert akik várják és jönnek és tesznek érte mindent, amit csak tudnak, azok megérdemlik, és a legjobbat érdemlik belőle!

Így hát felturbóztuk a programot, megspékelve sok más nyalánksággal is... Legyen kineziológus is, és családállítás és Pink Ribbon-torna is, a lassan hagyományosnak mondható menü mellé, hiszen újra voltak szuper előadások: az onkológus doktornő ismét remekelt, Józsi Atya sztorijain ismét könnyesre neveltük magunkat, és újra volt gyógytornász és dietetikus...A kitűnő előadó gyógynövénytermesztő finom teáival is megörvendezett minket egész hétre...Mindennap más színű gyümölcs-, és zöldségleveket gyártottunk, amik elkeresztelése során szárnyalt a fantáziánk, voltak „Görög pillanatok”, és „Nagymama konyhájából”, az „Őszi kertek aranyát” követte a „Lüktető tavaszi energia”...

Klári önérvényesítést és nemet mondást tanított nekünk, simogatva közben a lelkünket, velem gyógyító imaginációt és relaxálást gyakorolhattatok, találkozhattatok a Belső Vezetővel és meggyógyítottuk a Belső Gyermekeket is... Közben egész héten gyakoroltuk a szemléletváltást, efféle kérdésekkel, mint „Miért adhatsz ma hálát?” vagy „Mire jöttél rá, mióta itt vagy?” Ani doktornőnk lenyűgöző előadást tartott a hagyományos kínai orvoslásról...A kineziológust is nagy érdeklődéssel hallgattuk, miközben lelkesen bólogtunk...Hiszen ugyanazt hallhattátok itt különféle szempontból és irányból körbejárva, nevezetesen, hogy Te vagy a legfontosabb, és merjél élni, és vállald fel önmagad, érzéseiddel, vágyaiddal együtt... Nem kell jókislánynak lenni, és megfelelni folyton a vélt és valós elvárásoknak.

Sokat mozogtunk, hiszen a reggeli meridián-tornán kívül volt jóga, és tánc-meditáció, és Pink Ribbon és akinek ez is kevés volt, az kedvére úszhatott vagy sétálhatott a csodás időben a szabadban... Hajni mindenkit megmasszírozott egyénileg, vagy reikizett, ki mit kért...Eszméletlen hangulatú esti bulikat csináltak a Táborlakók...volt Activity, sok nevetéssel, de volt tánc és jó zene, és volt montázs-készítés is a célokról (ezekkel a szenzációs képekkel fel is díszítettük a konferencia-termet.)

A hét csúcspontja a családállítás volt. Utólag hálát adok, hogy az eredetileg felkért családállító lemondta, mert így Dr Mazurek Magdi és fia, Szilvási Bence személyében olyan csodát élhettünk át... A kitűnő és jól érthető elméleti részt olyan gyakorlati bemutató követte, hogy a legszkeptikusabbak állá is leesett...Magdi és Bence olyan profi módon érzik és kezelik a „morfogenetikus mezőt” (na, miket tanultam?) , hogy csak na. A problémáhozó családja teljesen élethűen lett felállítva, a felkért szereplők saját problémáikra ismerhettek a szerepükben, amit meg is oldottak, a jelenlévők közül többen is könnyeikkel jelezték hasonló problémáikat. Sírtunk és nevtünk, izgultunk és megkönnyebbültünk, áradtak és túltengtek az

energiák, olyannyira, hogy leesett egy kép a falról és megszólalt a tűzjelző... Alig akartuk Magdiékat hazaengedni.

Készítettünk közösen kovászt, ami a tábor névadója lett, beleadva Klári lisztjét, az én joghurtomat, Pintér-tanya vizét, és minden jelenlévő energiáját, törődését. A kovász jól érezte magát köztünk, szép nagyra megnőtt, jutott belőle a tábor végén mindenki kis szív alakú edénykéjébe. Reméljük, nemcsak a kenyerekben tudjátok használni....

Megünnepeltük Ilikét, aki közben szép kerek szülinapnak örvendezhetett, volt paleo-torta és gyertyák, Anit is megünnepeltük, aki a 6. szülinapját ünnepelte a műtét óta, és Melindát is megünnepeltük csokitortával (szigorúan nem paleo), akinek nem volt szülinapja, de nagyon szerette volna, hogy legyen...viszont hatalmas szíve van, ezért Icus megszavazta neki.

Szorgosan beporszívóztuk minden nap azt a bogár-inváziót, akik ugyanilyen szorgosan minden nap megjelentek (csukott ablakok mellett is) a teremben, de nem ám a szelíd és apró katicabogarak...hanem a helikopter-hangú, méretes poloskák és kabócák és egyebek, amik közül egy darabtól is sikítva menekülök egyébként otthon...de a rendszeres edzés jóvoltából most már a szemem se rebben, ha közelít felém....Sok előnye van egy ilyen tábornak...nagyon jól példázza az Életet, vagyis, hogy ha szeretnél valami nagyon szépet és jót, biztos, hogy megpróbálja azt minden elbaltázni, ami csak jöhet, áramszünet és eső és rázós föld-út és bogarak...Hiszen a próbatételek mindig jönnek, csak azért, hogy ha kiállod őket, mint a mesében, valami nagyon szép jutalmat kaphass.

Aztán eljött a búcsú pillanata... ami sosem könnyű. Pezsgős koccintás és ajándékok, könnyek és fotók, közös ének és ölelések..."De jó, hogy megismertelek", és „Akármilyen vagy, szeretünk”, „Itt jöttem rá, hogy..." és „Hála Nektek és Áldás...".

Van úgy, hogy az ember elbizonytalanodik. Van úgy, hogy majdnem feladja. Aztán baráti lelkesítés hatására mégis belevág. És kiderül, hogy a legjobb döntés volt, amit hozhatott. Köszönöm Nektek!